

Al carrer més senyorial s'hi alçava una casa antiga i esplèndida; la façana estava coberta de vitralls forjats que brillaven sota la llum del sol i de la lluna com si fos tota ella coberta de diamants. Tot era un senyal de riquesa i la riquesa també hi regnava a l'interior. Es rumorejava que el comerciant que hi vivia era tan ric que podia instal·lar dos barrils plens d'or al mig de la sala d'estar, i inclús un altre barril ple de monedes d'or davant l'habitació on acabava de néixer el seu primogènit.

Quan l'infant va arribar a aquest món, l'alegria s'escampà des del soterrani fins a les golfes, on la joia va ser doble al cap d'un parell d'hores. Allí hi vivien el reboster i la seva muller, que van donar també la benvinguda al seu primer fill, per la bondat de Déu nostre Senyor, amb l'ajuda d'una cigonya i mostrat per l'orgullosa mare. També aquí, i per casualitat, hi havia un cubell davant la porta, però no era ple d'or sinó de pols acabada d'escombrar.

El ric comerciant era un home noble i bondadós; la seva muller, sempre elegantment vestida, era temerosa

de Déu, dolça i pietosa amb els pobres. Tothom es va alegrar que haguessin sigut progenitors d'un nen que creixeria fins a fer-se un home fort i ric com el seu pare.

A l'infant el van batejar amb el nom de Fèlix, que significa «feliç» en llatí, i de debò ho era, i els pares encara més.

El reboster, un tros de pa d'home, i la seva muller, tan honorable i treballadora, eren molt ben vistos per tothom que els coneixia; i com n'estaven de feliços amb el seu nouvingut, a qui li van posar de nom Peer.

Tant l'infant del primer pis com l'infant de les golfes rebien cadascun la mateixa quantitat de petons dels seus pares i la mateixa quantitat de raigs de sol de part de Déu Nostre Senyor; però, així i tot, havien nascut amb unes condicions de vida molt distants l'un de l'altre. En Peter vivia a dalt de tot, ben amunt del sostremort i va tenir la seva pròpia mare com a dida; el petit Fèlix en tenia una de desonogada, però bona i honesta, o almenys això és el que es podia llegir en el seu llibre de servei. L'infant ric va rebre un cotxet meravellós que empenyia la dida, sempre ben mudada; a l'infant de l'àtic el portava la seva mare a coll, tant si anava vestida de diumenge com de diari; un fet, si més no, igual de joiós.

Tots dos podien observar el món que els envoltava, tots dos creixien i podien mostrar amb les mans fins a quina alçada arribaven i també a dir paraules soltes en la seva llengua materna. Igual d'amorosos, igual de llaminers i igual de consentits tots dos. A mesura que creixien, també gaudien per igual del cotxe de cavalls

del comerciant. A en Felix se li permetia seure amb la dida al costat del cotxer i mirar els cavalls, i llavors s'imaginava que els guiava ell; en Peer podia seure a la claraboia i mirar cap avall al pati quan els senyors volien sortir a passejar; i quan havien marxat, posa va dues cadires, l'una davant de l'altra, al mig de l'habitació, i feia que conduïa ell mateix el carruatge; ell era el cotxer de debò, la qual cosa era una mica més que si un només s'imaginés ser cotxer! Els anava d'allò més bé a tots dos, però ja tenien uns quants anys abans no es van parlar per primera vegada. En Felix anava magníficament vestit, de vellut i seda, amb els genolls a l'aire segons la moda anglesa.

—Quin fred que deu passar el pobre noi! —deia la família de les golfes.

En Peer vestia uns pantalons que li arribaven per sobre els turmells; però un dia se li van estripar fins a l'alçada dels genolls, i va ser a partir d'aquell moment que va sentir exactament el mateix corrent d'aire que el fill petit i elegant del comerciant. Aquest sortia un dia del portal amb la seva mare quan es va topar amb en Peer que tornava també amb la seva.

—Dona-li la mà al petit Peer! —digué la muller del comerciant—. Podeu parlar l'un amb l'altre!

I l'un va dir:

—Peer!

I l'altre va dir:

—Felix!

Sí, allò va ser tot el que es van dir per primera vegada!

La dona rica malcriava el seu marrec, però qui malcriava en Peer de manera ben especial era la seva àvia. Ella hi veia poc, però així i tot en el petit Peer hi veia molt més del que el pare i la mare eren capaços de veure-hi; sí, més del que qualsevol altra persona era capaç de descobrir.

—Aquest nen tan dolç se'n sortirà de meravella a la vida! —solia dir ella—. Ha vingut al món amb una poma d'or a la mà; això fins i tot ho puc veure jo amb els meus ulls febles. Aquí la tenim, la poma, i mireu com brilla! —deia mentre li feia un petó al petit just al mig de la mà.

Els seus pares no hi podien veure res, i en Peer tampoc; però a mesura que anava entenent les coses, hi volia creure de bon grat.

—Això és només una d'aquelles històries, un conte de fades que t'explica l'àvia! —deien els pares.

Sí, l'àvia sabia explicar històries i en Peer no es cansava mai d'escoltar les mateixes una vegada i una altra. Li va ensenyar a recitar un Salm i també el Pare Nostre, i ell els declamava de debò, no com si ho repetís un xerraire, sinó com paraules en les quals hi calia pensar. Ella li relatava cadascuna de les peticions que hi havia. Li va quedar gravat al pensament el que l'àvia havia dit, particularment, sobre els mots «El nostre pa de cada dia, doneu-nos, Senyor, el dia d'avui», les quals s'havien d'entendre de manera que per a un era necessari rebre pa de blat, però per a l'altre pa negre. L'un necessitava una casa gran si tenia molts familiars i servents; l'altre, en canvi, a qui li costava arribar a final de mes, podia

ser igual de feliç en una petita cambra sota la teulada. I així doncs, per a cadascú el que ell anomena «el nostre pa de cada dia».

En Peer va tenir, certament, el seu bon pa de cada dia a taula i els dies més meravellosos que es podien imaginar. Però no va durar per sempre. Els anys durs de la guerra van arribar al país; els joves cridats a files van haver de marxar i els adults també. El pare d'en Peer es trobava entre els reclutats, i ben aviat va arribar la notícia que havia estat un dels primers a caure en combat.

A la petita cambra sota la teulada s'hi va viure un dolor profund i amarg. La mare plorava, l'àvia i en Peer ploraven, i cada vegada que un dels veïns pujava a veure'ls, es parlava del «pare», i llavors ploraven tots junts. Mentrestant, la vídua va rebre el permís de quedar-se al pis de franc durant el primer any, i més endavant tan sols hauria de pagar un lloguer irrisori. L'àvia es va quedar amb la mare, que es guanyava la vida rentant la roba de diversos «senyors galants i solters», com ella els anomenava. En Peer no va haver de patir penúries ni privacions. Tenia menjar i beguda en abundància i l'àvia li explicava històries del vast món, tan estranyes i meravelloses que un dia li va demanar si no seria possible d'anar-se'n junts, com a príncep i princesa, cap a països estrangers per tornar després lluint una corona d'or.

—Soc massa vella per això —digué l'àvia—, abans has d'aprendre moltes coses encara, has de fer-te gran i fort i, així i tot, continuar sent sempre un nen bo i afectuós, tal com ets!

En Peer cavalcava d'un costat a l'altre de l'habitació damunt d'un cavall de fusta; en tenia exactament dos, d'aquests cavalls; però el fill del comerciant en tenia un de debò, ben viu, que era tan petit que se'l podia anomenar perfectament «Cavall petit». En Peer l'anomenava així, i el cavall ja no creixeria més de mida. En Felix hi cavalcava pel pati del voltant, sí, i fins i tot sortia a l'entrada amb el seu pare i un domador reial. Durant la primera mitja hora, a en Peer no li van agradar els seus cavalls, no hi va cavalcar, no eren de veritat; i llavors li va preguntar a la seva mare per què ell no tenia un cavall de debò igual que el del petit Felix. La mare li va dir:

—En Felix viu a la part de baix de la casa, just al costat de l'estable, però tu vius a dalt de tot, sota la teulada. A les golfes no es poden tenir cavalls, només els que tu tens. Cavalca amb els teus!

Així que en Peer va seguir cavalcant amb els seus cavalls de fusta; primer cap a la gran còmoda, que la veia com una gran muntanya plena de tresors: allí hi guardaven la roba de diumenge d'en Peer i també la de la mare, juntament amb les monedes de plata brillants que ella reservava per al lloguer. De seguit, va cavalcar cap a l'estufa de ceràmica, que ell anomenava l'Ós Negre: dormia durant l'estiu, però quan arribava l'hivern, s'havia de despertar, escalfar l'habitació i cuinar el menjar.

En Peer tenia un padrí que el visitava regularment cada diumenge d'hivern i gaudia d'un àpat calent. No

li anaven gaire bé les coses, deien la mare i l'àvia. Havia començat com a cotxer, però degut a la mala beguda s'havia quedat adormit al seu lloc de feina, un acte prohibit per a qualsevol soldat o cotxer; després s'havia convertit en carreter, conduïa carrosses i cotxes de cavalls, sovint amb la gent més elegant; però ara menava el carro de les brosses, anava de porta en porta i feia girar la seva carraca

—Brossa, brossa, brossa!

De totes les cases en sortien minyones i dones amb les seves galledes plenes i les buidaven al carro: andròmines i trastos vells, cendra i porqueria.

Un dia, en Peer va baixar de les golfes després que la seva mare se'n anés a la ciutat. Es trobà la porta d'entrada oberta i, al davant, el padrí aturat amb el seu carro.

-Vols venir a fer un volt? —li va preguntar.

En Peer va dir que sí de seguida, però només fins a la cantonada. Els seus ulls brillaven mentre seia al seient del costat del padrí agafant el fuet. Per fi conduïa cavalls de debò, ben vius, i un bon tros fins a la cantonada! Va ser llavors que la seva mare va arribar i, en veure'l sobre el carro, li va canviar la cara; no era gens elegant veure el seu propi fill dalt del carro de la brossa. El va fer baixar a l'instant, i tot i que ella li va donar les gràcies al padrí, un cop a casa li va prohibir a en Peer tornar-ho a fer.

Dies més tard, va tornar a baixar fins a la porta de la cotxera. En aquella ocasió no hi va veure el padrí que el pogués seduir per anar a passejar amb el carro, però hi

havia altres temptacions: tres o quatre marrecs de carrer estaven estirats a terra i remenaven al clavegueró per trobar el que s'hi hagués perdut o pogués estar amagat. Un dia per altre i dos arreu trobaven un botó o una moneda de coure, però sovint també s'havien tallat amb un tros de vidre o s'havien punxat amb una agulla de cap. En Peer s'hi va d'afegir i, ficant la mà al clavegueró, va trobar una moneda de plata. Al cap d'uns dies, va tornar a anar per terra, cavant i remenant amb els altres nois. Aquests només es van embrutar els dits, però ell va trobar un anell d'or i, amb els ulls brillants de joia, presumí de la seva troballa. Els altres, envejosos, el van insultar, rebatejant-lo com a «Peer l'Afortunat». A partir d'aquell moment, ja no el van deixar escodrinyar mai més els canals amb ells. Darrere la casa del comerciant hi havia un terreny humil i pantanós que s'havia d'anivellar per fer-lo servir com a solar edificable. S'hi abocaven tota mena de runes i brossa, formant munts aquí i allà. El padrí hi anava sovint a llançar els residus, però en Peer ja no podia acompanyar-lo. Els mocosos del carrer remenaven dins de la brossa, ho regiraven tot amb les mans nues o ajudats per bastons; sempre hi trobaven alguna cosa o una altra que valia la pena endur-se.

En Peer s'hi va presentar. Quan el van veure, el van esbrincar cridant:

—Fuig d'aquí, Peer l'Afortunat!

Però ell, malgrat els crits, s'hi va anar acostant sense por. Per fer-lo recular li llançaven terrossos d'argila; una de les pedres li va picar a l'esclop de fusta i es va

esmicolar: en va sortir rodolant una cosa brillant; i, en recollir-la, en Peer s'adonà que es tractava d'un petit cor d'ambre groc. Va córrer cap a casa tan ràpid que els altres no es van adonar que, inclús pegant-li i insultant-lo, continuava sent un noi afortunat.

Va guardar la moneda de plata que havia trobat a la guardiola. I li va mostrar l'anell i el cor d'ambre groc a la muller del comerciant, ja que la mare volia saber si eren objectes perduts «que s'havien de dur a la policia».

Com brillaven els ulls de la dona adinerada quan va veure l'anell! Era el seu anell de compromís! Ja feia tres anys que s'havia extraviat, i tot aquell temps havia estat desaparegut al clavegueró!

En Peer va rebre una bona recompensa per la troballa, que va anar com un llamp a ficar dins la seva guardiola. El cor d'ambre groc va resultar no tenir cap valor, així que en Peer se'l va poder quedar de bon grat.

A la nit, el cor d'ambre era sobre la còmoda, i l'àvia es va repenjar al llit.

—Ai, què és això que espurneja! —va dir ella—. És ben bé com si hi hagués una petita espelma encesa!

Es va aixecar i s'ho va anar a mirar; era el petit cor d'ambre groc. Sí, l'àvia, amb els seus ulls febles, sovint hi veia més del que tots els altres podien veure. Se li va acudir una idea magnífica. L'endemà al matí va agafar una cinta estreta i forta, la va passar per l'obertura que hi havia a la part de dalt del cor d'ambre i li va penjar al coll del seu net estimat.

—No te'l pots treure mai, llevat que t'hagis de canviar la cinta. I tampoc els hi ensenyis als marrecs del carrer. Si te'l veuen, te'l prendran i t'agafarà mal de ventre del disgust.

El cor va resultar posseir una força meravellosa. L'àvia li va ensenyar que, si es fregava amb la mà i es posava una palleta al costat, la palla cobrava vida i, fent saltirons, s'apropava cap al centre del cor d'ambre per no desprendre-se'n mai més.

II

Al fill del comerciant li van assignar un professor particular que li impartia classes a casa tan sols a ell i amb qui també sortia a passejar. En Peer també havia d'adquirir coneixements. Va anar a l'escola amb un bon grapat d'altres nois, jugaven junts, i això era molt més divertit i agradable que haver d'anar completament sol amb el mestre. En Peer no s'hauria canviat mai els papers amb el seu veí!

Ell era en Peer l'Afortunat. I el padrí també era un afortunat, encara que no es digués Peer. Amb una participació de loteria, que jugava juntament amb unes altres onze persones, va guanyar dos-cents tàlers imperials (Reichstaler)* a la loteria. I es va comprar a correuita un vestit millor, amb el qual es va sentir a gust de seguida. Però la felicitat mai no arriba sola, sinó que d'una sort en ve una altra; i això és el que va succeir. El padrí va deixar el carro de la brossa i se'n va anar a treballar a teatre.

* Reichstaler: Moneda de plata de l'època comuna a l'Europa Central.

—Què dius ara! —digué l'àvia— Ha marxat al teatre?
Fent què?

—De tramoista

Allò sí que era una autèntica promoció. Es va convertir en una persona completament diferent i s'ho passava d'allò més bé amb la comèdia, la qual, per descomptat, es mirava sempre des de dalt o des d'un costat. El que més l'encisava era el ballet; encara que el treball fos el més dur i el que portava més feina degut al perill inherent d'incendi. Els ballarins dansaven com si fossin tant al cel com a la terra. El petit Peer no s'ho podia perdre. Precisament, un vespre no gaire llunyà s'havia de fer el que anomenaven un «assaig general». S'estrenava un nou ballet, en el qual tothom anava vestit i equipat exactament igual que el vespre en què la gent ha de pagar per veure tota aquella magnificència. El padrí va prometre emportar-s'hi en Peer i asseure'l en un lloc des d'on ho pogués veure tot.

Va ser un ballet bíblic: *Samsó*. Els filisteus ballaven al seu voltant i podia passar que ell els fes caure tot el teatre a sobre. Per sort, però, hi havia tants bombers com bombes d'aigua a punt per si de cas s'esdevenia una desgràcia.

En Peer no havia vist mai cap obra de teatre, per no dir res d'un ballet. Es vestí amb la seva roba dels diumenges i va anar cap al teatre amb el seu padrí. El teatre semblava, per dir-ho així, com un gran saló on s'eixuga la roba, amb moltes cortines i mampares, amb llargues esclotxes a terra i amb llums i llanternes. Era ple de racons, tant per

dalt com per baix, amb cantonades i passadissos; com si entressin en una gran església amb galeries. A baix, el terra feia molt de pendent, i allí van asseure en Peer, i li van ordenar que s'hi quedés fins que tot s'acabés i el vinguessin a buscar. Portava tres sandvitxos de mantega a la butxaca; així que, de gana, no es moriria.

Aviat es va anar fent cada vegada més lluminós; al capdavant hi anaven, com si sortissin de la terra, una multitud de músics amb flautes i violins; als seients on era assegut en Peer també hi arribava gent, vestida exactament com la que camina pel carrer; però llavors també hi van anar arribant cavallers amb elms d'or, belles dames nobles engalanades amb vellut i flors i, fins i tot, àngels vestits de blanc amb ales a l'esquena. Es van anar asseient tant a dalt com a baix, rodejant en Peer, i també a terra i a les galeries, per poder veure l'espectacle. El que en Peer no sabia era que tots ells eren ballarins i dansaires; ell es pensava que sortien dels contes de fades i les llegendes miraculoses que li explicava l'àvia. I va ser llavors quan va aparèixer una dona, la més encisadora de totes; duia un elm d'or al cap i una llança; va passejar elegantment la mirada per sobre de tothom i s'assequé entre un àngel i un gnom. Caram! Quantes coses que hi havia per admirar! I la funció encara no havia ni començat!

De sobte, es va fer el silenci. Un home vestit de negre va agitar una petita vareta màgica per sobre de tots els músics, i llavors aquests van començar a tocar. Un brunzit solemne s'apoderà de la sala, fent que el teló

s'elevés amb lleugeresa. Va aparèixer l'interior d'un jardí de flors, on el sol brillava, i al voltant del qual els ballarins dansaven i saltaven. En Peer no s'havia imaginat mai una delicadesa i una bellesa semblants, ni tan sols en somnis. Allà hi marxaven soldats, i hi havia guerra, i hi havia festes, i al bell mig de la història, el gegant Samsó i la seva estimada. Ella va resultar ser tant mala ànima com bonica, i el va trair. Els filisteus li van buidar els ulls, va haver de treballar al molí de sol a sol i va ser exhibit com a objecte de burla al centre de la gran sala de ball; però aleshores va abraçar els pilars de pedra pesants i grans que sostenien el sostre, els va sacsejar i va fer tremolar tota la casa, que finalment es va ensorrar enmig de meravelloses flames roges i verdes.

En Peer s'hauria pogut quedar allí assegut i meravellat fins al final dels seus dies, fins i tot si s'hagués acabat els sandvitxos de mantega; i de fet, se'ls havia berenat tots!

I quantes coses que tenia per explicar quan va arribar a casa. Va ser del tot impossible ficar-lo al llit; es va posar dret sobre una cama i va col·locar l'altra damunt la taula imitant els moviments que havia fet l'estimada d'en Samsó i tota la resta de donzelles. Dansava en cercles fent de roda de molí al voltant de la cadira de l'àvia i va bolcar dues cadires més i un coixí a sobre seu per mostrar com s'havia ensorrat la sala de ball. Ho va representar tot, sense deixar-se'n cap detall; incús amb la música d'acompanyament; en formava part com el que més, ja que al ballet no s'havia dit ni una sola paraula. Cantava amb aguts i greus, amb paraules i sense paraules; no hi

havia cap mena de coherència en el que feia, però era com una òpera sencera. El més embriagador de tot, però, era la seva veu dolça i cristallina.

Abans, en Peer havia volgut ser aprenent de botiguer per ser el seu propi amo i encarregar-se de les prunes seques i del sucre de llustre; però ara sabia que hi havia una cosa molt més fascinant: ficar-se en la història d'en Samsó i ballar ballet! L'àvia es va alegrar del seu entusiasme i va trobar que el seu desig era del tot comprensible. En realitat, aquest camí ja l'havien pres molts nens pobres i s'havien convertit en persones distingides i altament respectades; i, tot i que ella no deixaria mai que cap noia de la seva família seguís aquest rumb, amb un noi la cosa era ben diferent, ja que ell, al cap i a la fi, es mantindria més ferm.

En Peer va dir que no havia vist caure ni una sola de les joves abans que tota la casa s'ensorrés. Però llavors, és veritat, van caure totes de cop!

III

En Peer volia i havia de convertir-se en ballarí de ballet.

«És que no em deixa viure en pau!», deia la seva mare. Finalment, l'àvia li va prometre que un dia el portaria a veure el gran mestre de dansa. Era un home molt distingit i fins i tot posseïa una casa pròpia; ben bé com el comerciant. Arribaria en Peer a triomfar igualment algun dia? Per a Déu nostre Senyor no hi ha res impossible. En Peer va néixer amb una poma d'or a la mà: potser la benaurança també li havia estat posada a les cames.

En arribar a casa del mestre, en Peer el va reconèixer a l'instant. Era el mateix Samsó i no un altre! Els filisteus no li havien llevat els ulls. Al cap i a la fi, només era comèdia, tal com ell ja sabia. En Samsó se'l va mirar amb tendresa i amabilitat i li va dir que es posés ben dret i ben recte, que el mirés fixament i que li ensenyés els turmells. En Peer li va ensenyar, no només el que li demanava, sinó tot el peu i, a més a més, la cama.

—Ara ja està contractat al ballet! —va dir l'àvia.

Amb el mestre de ballet, tot es va disposar tot d'una; abans, però, la mare i l'àvia van haver de fer altres preparatius. Van parlar amb persones enteses; primer amb la dona del comerciant, que opinava que era una molt bona carrera per a un noi tan adorable i despert, però sense futur. Després van anar a conversar amb la senyoreta Frandsen, que hi entenia molt de ballet; en els dies de joventut de l'àvia, ella mateixa havia estat la ballarina més bonica del teatre; havia ballat fent de deessa i de princesa; allà on anava, la saludaven i la veneraven. Però llavors es va fer gran, com li passa a tothom..., ja no va rebre cap paper important i es va haver d'acontentar ballant darrere les més joves. Finalment, va deixar enrere la dansa, es va passar al sector de la modisteria i els arranjaments i va acabar empolainant ella mateixa les altres perquè lluïssin com a deesses i princeses.

—Sí, sí, així van les coses! —va dir la senyoreta Frandsen—. La carrera teatral és magnífica, però plena d'espines, i la gelosia hi prospera! Ai, la gelosia!

En Peer no va entendre gens aquella paraula, però ja arribaria el moment en què ell també la comprendria.

—Ell vol fer ballet amb l'ànima i la vida! —va dir la mare.

—És un noi devot i cristià! —va dir l'àvia.

—I ben plantat! —va dir la senyoreta Frandsen—. Ben plantat i virtuós! Em recorda la meva època d'esplendor.

I així fou com en Peer entrà a l'escola de ball, on li donaren roba lleugera d'estiu i sabates de sola prima

per fer-lo anar ben airós. Totes les velles ballarines el cobrien de petons i deien que aquell marrec era un bocí de cel, un xicot per menjar-se'l de dalt a baix. S'havia de col·locar ben dret, obrir les cames cap enfora i aferrar-se a la barra per mantenir l'equilibri mentre s'exercitava, primer amb la cama dreta i tot seguit amb l'esquerra. A diferència de la majoria, a ell no li costà gaire. El mestre de ballet, complagut, li dedicà una carícia i li assegurà que no trigaria a debutar; havia d'interpretar la figura del fill d'un rei, a qui enlairaven sobre un escut per coronar-lo d'or. Tot allò s'aprenia a l'escola de dansa, per bé que els assajos generals es traslladaven al teatre mateix.

La mare i l'àvia hi van anar per contemplar el petit Peer envoltat de tanta pompa; i en veure'l no van poder estar-se de plorar totes dues, malgrat tractar-se d'un motiu ben joiós. En Peer no les va veure, enmig de tanta magnificència; en canvi, sí que distingí la família del comerciant, que s'asseia en una llotja arran de l'escenari. El petit Felix també hi era, lluint les seves millors gales amb uns guants cordats a la manera dels senyors de casa bona. Es passà tota la vetllada amb els binocles de teatre aferrats als ulls, per bé que hi veia perfectament, tal com fan els grans. Mirava en Peer, i en Peer el mirava a ell; i ara en Peer era el fill d'un rei amb la corona d'or cenyida al cap. Aquella nit va estrènyer la relació entre tots dos.

Uns dies més tard, quan es van trobar a casa, al pati, en Felix es va acostar a en Peer i li va dir que l'havia vist quan feia de príncep; i li va dir que ja sabia de sobres que ara ja no ho era, però

que, malgrat tot, havia portat els vestits reials i la corona.

—Diumenge la tornaré a portar! —va dir en Peer

Aquella funció, en Felix ja no la va veure, però hi va pensar durant tot el vespre; s'hauria posat de bon grat a la pell d'en Peer. Ell no tenia pas l'experiència de la senyoreta Frandsen, que sabia prou bé que la carrera teatral és plena d'espines i que la cobdícia hi prospera; en Peer tampoc no ho sabia encara, però ja ho aprendria.

Els seus companys, els altres petits ballarins, no es mostraven tan destres com calia, per bé que sovint dansaven d'un costat a l'altre lluint unes ales d'àngel a l'esquena. Hi havia una nena petita, la Malle Knallerup, que sempre que feia de patge —el mateix paper d'en Peer— li anava fotent puntades fins a embrutar-li les mitges. També hi havia un noi dolent que sempre li clavava una agulla de cap al darrere; un dia se li va menjar el seu sandvitx de mantega, per error va dir ell, cosa del tot impossible, ja que en Peer portava una mandonguilla al seu sandvitx de mantega i l'altre noi només hi portava el pa sec. Per tant, l'equivocació no s'aguantava per enlloc.

Es feia del tot impossible enumerar els contratemps que en Peer va haver de suportar durant aquells dos primers anys, i el pitjor de tot encara estava per venir. Es va representar el ballet *El vampir*, en què els ballarins més menuts anaven vestits de ratpenat, amb unes malles grises de teixit de punt que se'ls arrapaven al cos. De les espatlles en sortien unes ales de gasa negra; els

més petits havien d'avançar de puntetes, amb una lleugeresa tal que semblava que volessin, per després lliscar fer piruetes per terra. Això se li donava d'allò més bé a en Peer. Tanmateix, els pantalons i la jaqueta —que formaven una sola peça vella i desmanegada— no resistiren l'esforç. Just quan feia piruetes davant dels ulls dels espectadors, la roba es va esquarterar pel darrere, des del clatell fins a les natges, i deixà a la vista una camisa blanca i curta.

Tothom esclafí a riure i en Peer va saber de seguida que se li havia estripat tota la vestimenta per darrere. Malgrat tot, continuà fen piruetes sense treva, però com més s'hi esmerçava, pitjor resultava. A la platea, la riallada anava creixent per moments; fins i tot els altres ratpenats reien a cor que vols. Li va començar a bronzir el cap, estabornit, i el cop de gràcia va ser quan el públic es posà dret a aplaudir i a cridar «Bravo!».

—Això és pel vampir estripat! —es burlaven els petits ballarins, i des d'aquell dia el van batejar amb el sobrenom de «l'Estripat».

En Peer es va desfer en llàgrimes mentre la senyora Frandsen el mirava de consolar: —Això és la gelosia —li va dir.

I fou en aquell precís instant que en Peer descobrí el significat de la paraula gelosia.

A banda de les lliçons de dansa, el teatre disposava d'una altra aula on s'instruïa els infants. Se'ls ensenyava a comptar i a escriure, aprenien història i geografia, i fins i tot tenien un professor de religió. I és que no n'hi

ha prou amb saber dansar, a la vida cal quelcom més que gastar soles de sabatilla. També en aquestes matèries en Peer es mostrava traçut i aplicat. Certament, era el més estudiós de tots, i per això recollia elogis, però els companys no es treien del cap de dir-li «l'Estripat». De segur que ho feien de broma, però ell es va cansar de tolerar-ho: començà a repartir cleques al seu voltant i li va clavar una tal estomacada a un dels nois que li deixà l'ull esquerre vermell com un tomàquet, fins al punt que el van haver d'empolvorar de blanc per a la funció del vespre. El mestre de dansa va increpar en Peer amb gran fúria, però qui s'hi va acarnissar més fou la dona de la neteja, ja que era el seu fill a qui el minyó havia espolsat.